

EYLÜL 10

EHBAP

5

<http://ehbap.deviantart.com/>

<http://ehbapfanzin.blogspot.com/>

Facebook Grubu: Ehbap Fanzin mecmua

İzlemek Üzerine

Ardı ardına defalarca pazardaki artiz amcayı, hortum teyzeyi ve travmatik türban röportajını izlemiştim. Dışarıda yağan yağmur beni günlerdir eve kapamıştı. Dergi için bisiler hazırlamak yerine feysbuktan en hastalıklı videoları bulup izliyordum. Dergideki herkesle bu videoları paylaşıyorum, belkim bi faydası olur.

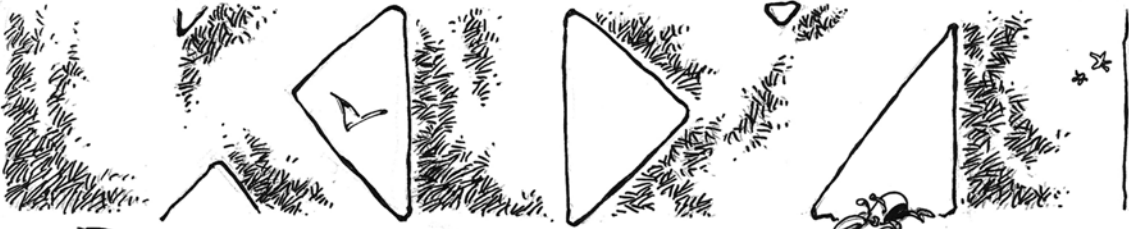
Herkesten eahueahueh, muheaheah, eahauehahsas, dhasjsdhfasa gibi gülme efekti mesajları alıyorum. Hemen feysbuktaki diğer arkadaşlarıma amcamın kayınçısına, bilmemkimin kuzeninin kardeşine, kim olduğunu unuttuğum acayip tipli birine, hergün şirin kedicik ve bebek videosu paylaşan arkadaşın kuzeninin ananesine, feysbuk kullanmayı tam bilemeyen arkadaş babalarına ve hiç muhabbetim olmayan bir grupla daha paylaşıyorum. Lan millet amma gülüo amma ilgi gösteriyo ya bunlara falan gibi bi düşünce alıyor beni. Ayrıca farkına varıyorum ki feysbuk insana piyango vurmuş muamelesi yapıyor onlarca tanımadığınız arkadaşınız, akrabanız falan ortaya çıkıyor her-

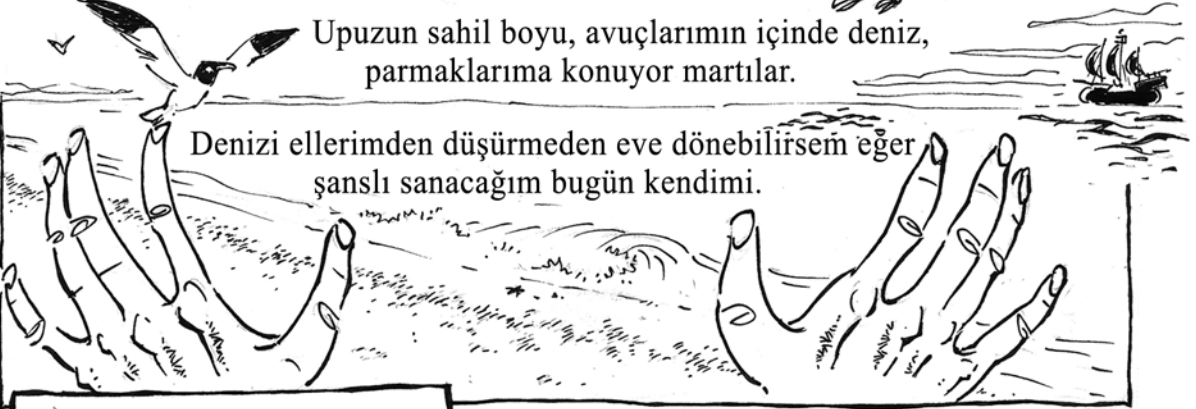
neyse. Hemen koşup dışarı çıkıyorum, acayip yağmur yağdığından hemen geri giriyorum, hem zaten picamayla çıkmışım kafa mı kaldı. Hemen giyinip kendimi tekrar gaza getirerek dışarı fırlıyorum. Teyzelere “çok sürdü mü yağmur” falan diye soruyorum, postanenin önünde türban röportajı

yapıyorum, spor programlarına katılıp küfür ediyorum, oto pazarına gidip artizlik yapıyorum. Islandığımla kalıyorum. Zaten kameram mikrofonum falan da yoktu baştan saçmalık her şey. E ne koycaz o halde dergiye hiç belli değil. Köş köş eve dönüyorum, dışarıda yağmur hızlanarak yağmaya devam ediyor, yutubu açıp birkaç canlı yayın kazası, kadın programında küfür eden pis karıları falan seretmeye devam ediyorum. Bunlarla ilgi aşırı sosyal içerikli aşırı entel, aşırı çözümleyici bi yazı yazsam falan diye düşünüyorum ama türban ropörtajına tekrar raslayınca tekrar dağılıyorum. Gidip çay falan demliyorum, lost’un finali ile ilgili küfürleri okurken dalıp gidiyorum.

Çok iyi de oluyor çok da güzel iyi oluyor tamam mı?

Upuzun sahil boyu, avuçlarımda içinde deniz,
parmaklarıma konuyor martılar.

Denizi ellerimden düşürmeden eve dönebilirim eğer
şanslı sanacağım bugün kendimi.

Akşama doğru başlayan lodos tüylerimi ürpertiyor,
sahil o kadar uzun ki rüzgâr birazdan
soluğu kesilip dizlerinin üzerine
yığılacak ve yığacak kapkara,
yağmur yüklü bulutları.

O küçük gemiler, sandallar, balıkçı tekneleri...

...parmaklarımda arasından
fırtınaya kapılıp giderlerse
şairlerimi hangi kafiyelere
uydurabilirim ve yağmuru
seyrederken dinlediğim
şarkılar bana hangi mutlu
zamanları hatırlatabilir ki?

Upuzun sahil boyu ve soluğumu tutup,
rüzgâr arkamda kestirme kafiyelerle
eve dönüyorum.

yazan C.U. cizen Lebriz

Arkadaşım Poe

O kapkara gözlerin bana bakmakta oldukları hissiyle, uyumakta olduğum yerden bir anda sığıyorum. Gözbebeklerinde parlayan kızıl alevlerle beni izler halde buluyorum O'nu. Karanlığın içinde doğrularak kendime gelmeye çalışıyorum. Duvara dayalı kitaplığımın orta rafından, bir an olsun gözlerini ayırmadan, kendi yarattığı ecinniler gibi korkumdan zevk alır gibi sırtarak beni izliyor. Perdenin açık kalan kısmından süzülen ayışığı ile anın tadını çıkarıyor. Sonunda yakalayabildiğim soğukkanlılığımla kalkıp ışığı açıyorum, dolunayın ürpertici hükmü o anda sona eriyor. Poe memnuniyetsiz bir şekilde rafın üzerinde kendi kendine memnuniyetsizce bir şeyler mırıldanıyor. Karanlığı ve dolunayın o güçlü ışışğını seviyorsun dostum kusura bakma ama uykumu da bu şekilde bölmemeliydin. Bıyıklarımı kemirerek perdeyi biraz daha açıyor.

Çoktan kaçan uykumun üzerine çay demleyip ikimize de birer bardak dolduruyorum. Kızgınlığı geçip gidiyor. Perdeleri iyice açıp ışığı söndürüyorum. Çayları pencerenin önüne yerleştiriyorum. Eh be Mr. Poe uykumun içine ettin saol. Beni dinlemiyor bile, açık pencerenin önünde uzayan sokağın panoramik görüntüsüne dalıp gitmiş. Gecenin sakladığı kuytularda, karanlık odalarda, duvar diplerinde, toprağın altındaki mezar odalarında, ağaç kovuklarında, içinden lağım akan dehlizlerde kim bilir neler görüyor. Hayat aklından kim bilir hangi kurgularla dolanıp duruyor. O geniş alını çizgileriyle,

kaşlarıyla ve alev alev yanan gözleriyle tüm olan biteni bana tercüme ediyor. Çayın yanına birer sigara yakarak derin bir sohbe dalıyoruz. Gölgeler ardı ardına koşuşturuyor tekinsiz köşelerde ve hepsinin hikayeleri sohbetimizin içinden geçip gidiyor. Soluğu kesilip dünyada sıkışıp kalan tüm o ruhlar fısıltılarıyla kimi zaman bize katılıyor. Sigaralarımızı ard arda yakıyoruz. İnsanın içi biryerden sonra aynı muhabbetten fena halde sıkılıyor ama sabaha az bir zaman kala rutini-mizi bozmuyoruz.

Çay sigara falan derken sabahı buluyoruz. İçerisi leş gibi, pencereyi açıp yatağa uzanıyorum. Dışarıda harika bir bahar sabahı başlıyor. Dostum Mr. Poe tüm o kasvetini üz-erinden atmış bile ve kendi köşesine çekilmiş şiirler yazıyor, sevgili Annabel Lee'nin kulakları çınlıyor olmalı. Sonra birkaçını bana okuyor. Hepsi de mükemmel şekilde yazılmış lirik şiirler. Dışarıda bahar, içimizde gariban âşıklar, dışımızda akşamdan kalma bir beden coşuyoruz. Gözbebeklerimizdeki alevler içimize akıyor. Uykusuzluğumuzdan sıyrılıp kendimizi sokağa atıyoruz. Ortalıkta ne ecinniler var ne gulyabaniler ne cinler ne öcüler. Büfeden birer tost ve çay alıp deniz kenarına iniyoruz. O sırada çok ama çok uzaklardan geçmekte olan yarı uçar bir halde yol alan sırtı kırbaçlanmaktan yüzülmüş forsaların küreklerine asıldıkları gemiyi selamlıyoruz. Yedi düvele korku salan o koca kaptan ve suretsiz, etsiz kemiksiz tayfaları da denizciler-ere özgü o aşırılıklarıyla bizi selamlıyorlar. Kaptan tek bir el hareketiyle denizin içinde açtığı ateşlerin gürleyerek aktığı yolda neredeyse uçarak dumansız ateşine yol alıyor.

Ardından derin bir sessizlik çöküyor bahar sabahına. Gecenin tüm gölgeleri yularlarından

boşanırcasına günün içine akmaya başlıyorlar. Mr. Poe ağzında karışık tostunu gevelerken bir yandan sırtıyor bir yandan da bana tüm o gölgeleri gösteriyor. Her gölge kendi personasını bulup ardına takılıyor. Gecenin tüm sırları ve bastırılmışlıkları şimdi korkularından sıyrılmış gibi yaparak yollara düzülüyorlar. Şehir tüm bunları sükûnetle karşılıyor. Gün tüm medeniyetiyle kendi nevrozunun üzerinde yükseliyor. Arkadaşım Mr. Poe ve ben neredeyse denize döküleceğimiz bir sınırda olan biteni izliyoruz. Gecedeki beri kurguladığımız tüm o korku hikâyeleri hayatın içinde anlamsızca eriyip gidiyor. Şimdi artık ne ayaklarımızı kemiren kuduz farelerden korkuyoruz, ne de daldan dala atlayan o temiz bahar havasını mahveden şeytani maymunlardan ilham alıyoruz. Arkamızdan sinsice yaklaşan bir upiri yanımıza çağırıp ona da çay ısmarlıyoruz. Birer karışık tost daha söyleyip, aklımız havalarda o güzel bahar sabahının tadını çıkarmaya devam ediyoruz. Sonra upir açık saçık bir fıkra anlatmaya başlıyor. Sıkılıp eve dönüyoruz.

Dibinden Sıkılmışla Ortadan Sıkılmış

Merhaba ben dibinden sıkılmış. Şu an yanımdan el sallayan geri zekâlı ortadan sıkılmışa o kadar dedim “Bu kamera değil; günlük. Seni kimse göremez” diye “olsun hayat bi sahne değil mi?” dedi. “Zekânı aşan laflar etme bence” dedim küstü, döndü arkasını pineklemeye devam. Neyse ben bi diş macunuyum; evin tertipli düzenli insanı tarafından kullandığım için dibimden sıkılmışım.

Hiç bi artanım kalmadan sağım solum kuruyup patlamadan günde iki defa kullanılarak bitirilmek üzere yaşıyorum.

Ortasından sıkılmış da benim gibi bir diş macunu.

Sahibi ayda yılda bir dişi ağrınınca ya da sevgiliyle buluştuğunda ağzı kokmasın diye kullanıyor. Ortadan

sıkılmışın durumu bir özensizliğin ve düzensizliğin sonucu olsa da o ortadan sıkılmanın sağladığı

geniş köşeler ve sıkı bir dip sahibi olmaktan

gurur duyuyor. Bütün diş fırçalarının

bundan hoşlandığını söylüyor. Ona anlatmaya

çalıştım, “patlaklarından aldığın havayla kuruyup

kullanılmadan çöpe gideceksin” diye, “kullanılıp çöpe

gitmek daha mı iyi” diyor. Neyse ben günlüğü yazmaya

karar verme sebepime geleyim. Hayat tecrübemi geleceğe

aktararak düzenli yeni nesil macunlar ortaya çıkarmak. Bak

hala arkadan “sikiyim yeni nesilleri üç günlük hayat, gel

yeni fırçalar gelmiş motorluymuş oğlum onlara sürttürelim”

diyo. Neyse gelecek arkadaşlara tavsiyemdir kendinizi dipten

sıktırın. Vallahi gıcık oluyorum bu elemana lütfen gelecek

nesiller böyle olmasın.

Guru

Hafıza

Çekmecemin içi, defterimin arası, küçük not defterimin sayfaları hep ufak tefek karalamalarla dolu; bi gün bunları gözden geçirmeliyim.

Unutmamak için aldığım notları bile biyerlere tıktırıp unutuyorum. Defterimin arası diyorum çünkü defterin sayfalarına yazmak yerine ki sayfalarına yazmak için alınır normalde defter fakat ben ordan buradan bulduğum kâğıtların üzerine notlar aldığımdan sayfalar genelde boş kalıyor. Sözde yazılar derli toplu olsun diye almıştım o defteri, sayfalarının kenarına notlar alacak, tarihler düşecek, belki de bi iki resim çizecektim yazılarla ilgili ama nerde. İşte çekmecemin dibinde kalmış boynu bükük bir not, üzerine kahve fincanı falan koymuşum heralde, belki de o yuvarlak kahve lekesinin üzerine yazmışım, zaten yarısı da okunmuyor kimbilir aklımdan o an neler geçmiş. Defter ise masanın üzerinde rahat ve mutlu; üzerine bi biblo falan koymalıyım, şık durabilir. Belki yanına da bir vazo, arkasına bir şamdan altına da bir sehpa uydurabilir. Yılın bu süper sıcaklarında camı da açıp, sehpanın başına oturup, şamdanı yakıp bi şişe de rakı açtım mı oturur amma yazarım ha.

Hemen bunları önümdeki yarısına istatistik çözülmüş, köşesine dondurma damlamış, ortasına saçma sapan bişiler çizilmiş, telefonda konuşurken karalanmış kâğıda not alıyorum. Etrafını çizerek belli ediyorum ki yapacaklarımı unutmayayım. Bi gazla sıcak akşamüstüne dalıyorum.

Camın önünde rakımı içerken peynir tabağını üzerine koyduğum kâğıda kayıyor çakırkeyif gözüm, peynir ve kavun lekelerini altında bişiler yazıyor ama mürekkebi falan dağılmış hep. Sehpa, şamdan falan mı alacakmışım ne. Gecenin bu geç saatinde rakımın ve sıcaklığın da etkisiyle bu yazdıklarımı anlamlandıramıyorum. Bir şarkı tutturuyorum, musiki ruhun gıdasıdır musikiye bayılıyorum. Dur lan bunla ilgili bişiler yazarım ben!! Sehpasız, biblosuz, şamdansız defterin boş sayfalarından birine küçük bir not alıyorum. Şişede küçük bir balık bana selam çakarken, rakı bardağımla geceyi mühürleyip çekmeceme kaldırıyorum.

Çay içmek üzerine

*U*zaktan evet çok uzaktan hatta çok uzak bir galaksiden gelmiş, çok çok uzun bir zaman öncesinden beri karşımdaki çekyatın köşesini kendine yuva edinmişti. Çay içiyor, siyaset yapıyor, çay içiyor, tarihin altını üstüne getiriyor, çay içiyor, futboldan bahsediyor, çay içiyor ekonomiyi düzeltiyor, çay içiyor psikolojik birtakım analizler yapıyor, çay içiyor üstüne bir çay daha içiyordu. Evet bazen şaşırıp çay içip bişeyden bahsetmek yerine yine çay içiyordu. Sosyal bir çözümleme yaptığı bir sırada ben de küçük bir semavere dönüşmüş vücudumun içinde uykuya dalmıştım. Karısı sürekli çay taşımıştı, çay taban fiyatları bile değişebilirdi bu gecenin ardından hakeza çayla ve bitmek tükenmek bilmeyen dünya gailisi ile beslenen birilerinin (birinin ki karısı sadece çay getiriyordu) evindeydim. Çayın buğday falan gibi önemli bir besin maddesine dönüştüğünü bile düşünmeye başlamıştım. Belki de bu fazla çay içip uykuya dalmanın sıkıntı verici bir rüya ile harmanlanmasının kötü bir sonucu olabilirdi evet onu dinlerken ara sıra uykuya dalıyordum. Saatlerdir öyle fazla konuda evet abi, haklısın abi, haaağ o öle mi oluodu abiğ, tabi tabi iyi bişi değil gibi başı sonu belli olmayan onaylama cümlesi kurmuştum ki artık bütün konuları birbirine karıştırıyor, uyuyup uyandığım anları haaa tabi tabiiiii diye noktalyordum. Karşımdaki orta yaşlı, hafif göbekli, esmer, gür kıvrıcık saçlı, konudan konuya geçtikçe mimiklerini inanılmaz derecede hareketlendiren, yüz uzuvları o birkaç günlük sakalının altında sürekli yer değiştiren, kafasını kendini haklı göstermek için sürekli sallayan, anlattığı tespit, anı ve engin tecrübelerin heyecanıyla sesini bir alçaltıp bir yükselten bu adam benim

orda oluşumdan aslında hiç de etkilenmiyordu. Kendimden geçip uyukladıkça veya çişe gidip geldikçe fark ediyordum ki ben söylediklerini dinlemediğim anlarda bile anlatıyordu. Karısı da sürekli mutfaka gidip artık bayatlamaya başlamış çay getirdiğine göre karısında da anlatıyor olamazdı bunları. Kadının aynı güzergahta aynı yükü gidip gelişi, adamın seri ve bitmek bilmeyen anlatımı bende çoğu kez tatlı bir huzura bile neden oluyordu. Kadın o huzurun içinde yitip gidiyor, adam kendi kendine şarkılar söylemeye başlıyor, sahne kıyafetlerini giyiyor, birden anayasa taslağı tartışıyor, utanarak söylüyorum o karayağız adam ara sıra da kadın kılığına bile bürünüyordu. Her ne kadar da bardağımın üzerini kaşığımınla kapatmış olsam da kadın ısrarla çay getiriyor, doğan güneşle birlikte adam son aldığı şampuanını övüyordu. Derken bi çay daha içip dizilerden bahsetmeye başladı, bi çay daha içip kadınlar için güzellik sırları vermeye başladı, derken bi çay daha içip sabah haberlerini sunmaya başladı, derken çizgi-filmler başladı, ordan tekrar yayınlanan bi yerli diziye bağlandı.

Öğlene doğru uyandığım da hava iyiden iyiye ısınmış, kalkıp koca demliğe yeni çay doldurup demliyorum, Eh çay bu sıcaklarda harareti alıyor değil mi doktorcum. Adamın çay sevdalısı karısı ortalıkta görünmüyor. İlacımı alıp koltuğuma tekrar kuruluyorum, karşımdakinin üzerinde sadece don var ve Trabzonspor Liverpool maçından bahsediyor, konuyu değiştirip kurabiye tarifi vermesini bekliyorum.

Tabi tabi bunlar hep psikolocik şeyler.

Nazar

Tepemde gerili çarşafın üstünde küçük bir tencere, içi su dolu. Küçük bir tavadan suyun içine boşaltılan erimiş kurşun. Su buharlaşarak bir kısmını kaybediyor ve kurşun diken diken binbir şekilde donup kalıyor tencerenin dibinde. Mırıldanılan birkaç duayla birlikte odaya çam reçinesi kokulu bir huzur çöküyor. Ahşap evin cumbalı pencerelerinden birinden gökyüzünü görüyorum, tüm o kötü ruhlar, enerji, iki yüzlü bakışlar ve kıskançlık tavan oymalarının arasından uçuşarak pencereden görünen sonsuz maviye karışıyor. Nazar çıktı diyor biri ve bütün yaşlı kadınlar kafalarını sallıyor. Benden sonra odaya kolu dönerek dirseğinden çıkmış bir adam getiriyorlar. Az önce bana kurşun döken hünerli ve şifalı eller şimdi bir eklemi yerine oturacak. Bunu içimiz almaz, elimizde kurşun dışarı çıkıyor. İçeriden derin ve acı bir inlemeyle birlikte birbirine oturan eklemin sesini duyuyorum. Kötü gözler halen içeride mi yoksa diye merak ediyorum.

Zamanın başka bir diliminde o kötü nazarın karıştığı aynı göğün altında, eski binaların arasında sudan ve kurşundan bağımsız kendime uygun bir bakış açısı arıyorum. Elimde içinde ışığı yakalayabilmek için kendi elimle yaptığım kara kaplı bir kutu, kutunun üzerinde milimetrik bir delik ve içinde ışığa duyarlı fotoğraf kâğıdı var. Eski bir teknik pinhole fotoğraf, iğne deliğinden geçen ışığın ışığa duyarlı fotoğraf kâğıdına düşmesi.

Şimdi ben de şehrin tepelerinden birinde bir aşağı bir yukarı tırmanarak, eskiden kuş avladığımız heyecanla sokaklarda ışığı avlıyorum. Dolapları karıştırırken pamuklu bir beze sarılmış bulduğum kurşun kütleyi kapanımın tabanına ağırlık yapması ve sabitlemesi amacıyla yerleştirmiştim. Benim ev yapımı ışık kapanım - pinhole fotoğraf makinem- kolumun altında; rutubet, pislik, dışkı, leş ve tiner kokan terk edilmiş evlerin aralarında dolaşıyoruz. Güneş tepemizdeki dik açısını biraz daha genişleterek ışınlarını şehrin üzerine uzatmaya başlamış. Bakalım kaç tane ışınını yakalayabileceğim senin. En basitinden olan fotoğraf makinemi yıkılmak üzere olan bir evin tahtakurusu dolu pervazına koyuyorum ve uzayıp giden sokak boyunca pozlamak üzere kapanımı kuruyorum. Kurşun kütle üzerindeki dikenlerle tıngırıyor, kutu sabitleniyor, milimetrik deliği açtığım anda tüm dalga boylarıyla ışığı içeri hapsediyorum. Sokaktaki tüm hayat evlerden taşarak kara kutuya doluyor. Eğer ki gökyüzünden yere çakılırsak, benim kara kutumu kullanabilirler. Issız evler içlerini çekerek sokağa akıyor, berbat koku tekrar bu sefer daha güçlü bir şekilde doluyor etrafta. Işıkla birlikte belki de bu koku da kapana girmeye çalışıyor. Bilerek bir kapana yakalanacak kadar çaresiz hayatlar dönüyor etrafımda. Kutunun içine sabitlemek için koyduğum kurşun kütle oyunbozanlık yaparak yuvarlanıyor ve o anda kutuyu yan çevirerek fotoğrafın açısını alakasız bir yere çeviriyor. Bu kadar yeter diye düşünüp, ışığın kazındığı kâğıdı, ışığın içeri veya dışarı kaçamayacağı korunaklı bir başka kutuya alıyorum. Yeni bir fotoğraf kâğıdıyla yeni bir düzenek kuruyorum. Başka pervazları, merdiven tirabzanlarını, köşe taşlarını, kaldırım taşlarını ışık

tuzacağımın kaidesi yapıyorum. Pinhole makinem tüm o kesme taşla kaplanmış, üzerinde kalın bir rüzgârı taşıyan yokuşlar boyunca ışığı kovalıyor. Gökyüzü maviden mora dönerken; ben de yorgun bacaklarımla bir kolumun altında el yapımı fotoğraf makinem, diğer kolumun altında yakaladığım ışığı hapsettiğim fotoğraf kâğıtlarının kutusu dik bir yokuşu paldır küldür iniyoruz. Arkamdan sesleniyor sıvası dökülmüş, içinde geceleri dumansız alevlerin, dilsiz fısıltıların, renksiz ışıkların tıkırtılarla yaşadığı yarısı yanmış bir bina. Sanki içinden bir şeyi almışım gibi sitem ediyor. Karanlığa iyice yaklaşmışken derin bir iç çekişle menteşelerinin kulak tırmalayan gıcirtısıyla çarpıyor çift kanatlı kapısını. Bronz bir kapı tokmağının ilk yapıldığı günkü parlaklığıyla, üzerine oyulmuş bir çift gözle, gözgöze geliyor. Şimdi de ben gözleniyorum ve kurşun kütle yuvarlanarak kutunun dibine çöküyor.

Adımlarımı hızlandırıyorum, duvarların diplerindeki tinercilerin, boş çiçek sepetleriyle evlerine dönen Çingenelerin, teneke kola kutusunu tekmeleyen sümüklü çocukların arasından arkama bakmadan uzaklaşmaya çalışıyorum. Pencereleeri arasında bağıra çağıra dedikodu yapan kadınlar susup, camlar arasında gerili çamaşırların arasından beni izliyorlar. Arkamda bıraktığım tüm o mahalle yaşayanları haricinde başka âlemlerdeki sakinleriyle, eski binalara sinmiş berbat anılarıyla bambaşka bir havayı içine çekiyor. Evler cumbaları arasına gerilmiş çamaşır iplerini iyice gevşeterek birbirlerine yaklaşıyorlar. Tepemde birleşiyor çatılar. Gökyüzünün lacivert gece rengi binaların oluşturduğu tünelin ardında kayboluyor. Kolumun altındaki teneke kutuyu içindekilerle birlikte takırdatarak korkuyla

tünelin sonunu arıyorum. Her şey optik bir yanılsamayla gerçek formunu ve mesafesini kaybetmiş. Tinerciler mazgalların aralarına düşüyorlar, kola kutusunu tekmeleyen çocuklar kamburlarını çıkararak tünelin içine sığmaya çalışıyorlar. Kimsenin oturmadığı metruk binalarda ardı ardına tekinsiz ve mat ışıklar yanıyor. Pinhole makinem bu ışıkları da avlamaya çalışıyor. Bilmem hangi âlemden gelen binlerce ses ve suret gölgeleri ve fısıltılarıyla etrafımı dolduruyor. Çılgınlıklar ve kahkahalar çatılardan ve duvarlardan oluşan tünelin içinde yankılanıyor. Arkamdan biri “ışığımızı çaldın” diyor. Ardından önümden kocaman bir karaltı geçerek neredeyse düşmeme neden oluyor. Ensemde hissettiğim soğuk nefes kanımı donduruyor. Takırdayan dişler, birbiri içinde zor hareket eden eklemler, acı dolu iç çekişler. Bu sıcak bahar günü şimdi soğuk ve leş kokulu bir rüzgarla cehenneme dönüşüyor. Camlardan kurumuş çiçekleriyle saksılar düşüyor, “ışığımızı çaldın”, “ışığımızı çaldın” ayaklarımın dibine saksılar düşüyor, içlerinden çıkan çıyanlar, karafatmalar, kırkayaklar ayaklarıma dolanıyor.

Adrenalinin tavan yaptığı anda son gücümle tünelin sonuna varıyorum. Tüm o sokak derin bir iç çekişle kendine geliyor. “ışığımızı geri getir!!” ardımdan çılgılık şeklinde bu cümleyi duyuyorum. Ter içindeyim, pinhole makinem kenarı elimi kesmiş. Teneke kutunun üzerinde içindeki kurşunun etkisiyle ufak tefek tümsekler oluşmuş. Milimetrik deliği kapatan küçük siyah kapak halen sağlam. Kalbim deli gibi çarptığı halde serin akşam havası tekrar ferahlamamı sağlıyor. Açık bir bahar akşamında arkama tekrar bakmaya cesaret edemedim oradan uzaklaşıyorum.

Karanlık odanın kırmızı ışığı altında o lanetli mahallenin kazındığı kartları çıkarıyorum. Hepsini sırayla geliştirici banyonun içine atıyorum. Onların söyledikleri çalınan ışık yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Suyu hafif hafif dalgalandırdıkça tüm şekiller kendini belli ediyor. Beliren şekillere baktıkça kendimi bir garip hissetmeye başlıyorum, görüntüler netliğini kaybediyor, midem bulanıyor, boğazımda garip bir tatla acayip bir yanma hissediyorum.

Leğendeki fotoğraf geliştirici su gitgide yoğunlaşarak yapışkan sümüksü bir hal alıyor. Havalandırmadan içeriye rutubet, leş, pislik, kükürt ve güzellikten nasibini almamış binbir koku dolmaya başlıyor. Tüm o fotoğraflar pis sıvının içinde eriyerek yok oluyor. Havalandırma borularından sürtünerek geçen varlıkları duyabiliyorum, “ışığımızı çaldın” diye kulağımın dibinde çılgık atıyor biri. Pis nefesi kulağımı yakıyor. “ışığımızı almaya geldik” diye tıslıyor biri ve içerideki kırmızı ışık o anda için için yanan parlak bir kora dönüşüyor. İçeri dolan havanın taşıdığı karanlık gölgeler duvarları dolduruyor. Fotoğraf banyosu leğenimdeki sümüksü sıvının içinde bütün gün hapsettiğim ışık tekrar oluşuyor. İçerisi kör edici bir parlaklıkla doluyor. Anlayamadığım dillerden binlerce kelime beni kendimden geçiriyor. Korkudan ve çaresizlikten titrerken, aklıma beni bir zamanlar kötü bakışlardan korumak için dökülen kurşun kütle geliyor. Zorlukla bulup açtığım siyaha boyanmış teneke kutudan imal ettiğim elyapımı fotoğraf makinemden kütleyi çıkarıyorum. Üzerindeki dikenimsi çıkıntılara karşın avucumun içinde sımsıkı tutarak, kurşun döken yaşlı kadınların okuduğu dualardan birkaçını yarım yamalak tekrarlıyorum. Hangi dua siğile, hangi dua mayasıla, hangi dua çibana, hangisi kötü göze iyi gelir bilmiyorum ama aklıma gelen her sözü tekrarlıyorum. Fısıltılar ve konuşmalar etrafımdan biraz olsun uzaklaşıyor, etrafımdaki ışık makul derecede azalarak etrafı zor da olsa tekrar görmemi sağlıyor. Yarım metre uzağımda, etrafımı çepeçevre sarmış ışık demetinin içinde akan gözler, şekilsiz kafalar, yırtık kulaklar, dudaklardan fişkırmış keskin

dişler ve çatal diller karma karışık bir şekilde hızla dönüyor. Elimdeki tıslımlı kütleye iyice sarılıyorum. Bildiğim tüm duaları okuyorum. Etrafımda dönen hortumun içinden gözbebekleri olmayan göz küresi siyah katranla kaplanmış bir suret çıkarak “ışığımızı çaldın” diyor. “ışığımızı çaldın” diye bağırlar duyuyorum her yandan. Odanın kapısı tırmalanarak, tekmelenerek, dürtüklenerek açılmaya çalışılıyor. Tavandan yere damlayan kor ışığın içime akmaya başladığını hissediyorum. İçimde kocaman bir yanardağ patlıyor. Sülfür ve kükürt kokusu içinde kendimden geçiyorum. O parlak ışığın içinde havalandırmadan gelen serin havayı hissedene kadar uyuyorum.

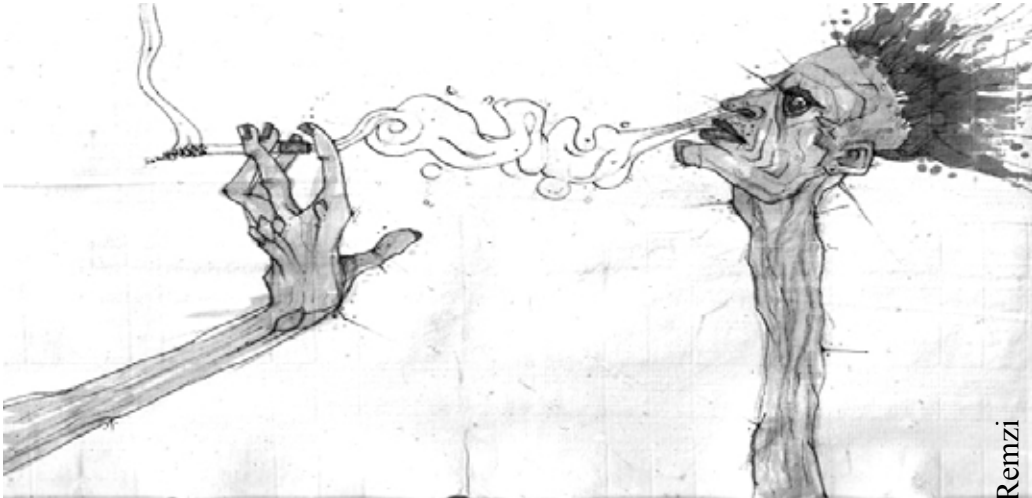
Kırmızı ışıkla aydınlanmış odada uyandığımda şimdiye kadar çektiğim tüm fotoğrafların artık sıradan beyaz kâğıtlara döndüğünün farkına varıyorum. Elime batmış kurşun kütlenin kenarından kan sızıyor ve karanlık odamın tabanında kayboluyor. Şimdiye dek avladığım tüm o ışık geldiği yere geri dönerek tekrar özgürlüğüne kavuşuyor. Çerçevelerdeki boş kâğıtlara bakarak öylece kalakalıyorum.

Güzel Bir Gün Bugün

Aralıktan kalma, göt gibi soğuk bir akşam vardı. Arif evinde sıkılıyor ve sulandırılmış içkileri özlüyordu. Üzerine kabanını attı ve sokağa çıktı. Aklında bir plan yoktu, gidecek bir bar arıyordu gözleri. Çok geçmeden ucuz ve salaş bir yer bulmuştu ara sokakların birinde. Sigara yasakları yüzünden, dışarıda oturmayı tercih etti. Barın önünden arabalar geçmekteydi ve hepsi oturağına sürtüyordu neredeyse. Düzeltmedi ve oturmaya devam etti. Kendine bir bira söyledi, barmen hızlı bir şekilde birasını doldurup getirdi. Kaçarmışçasına içeriye girdi ve ellerini elektrikli sobaya yöneltti. Aklından ne geçtiğini biliyordu Arif, "Kaçık sarhoş, arabanın teki öptürecek tamponu yüzüne." Aldırmadı içerdeki bakışlara kendini Arif ve sakince birasını yudumladı. Sonra bir dikişte yarılardı. Sigarasını yaktı ve etrafı izledi. Üzerinde kadife pijaması vardı ve yırtık bir tişört. Kendine iki beden büyük kabanıyla, beresinin arkasına saklanmış, uzaktan bir midyeyi andırıyordu. Sokaktan geçen insanlar garipser

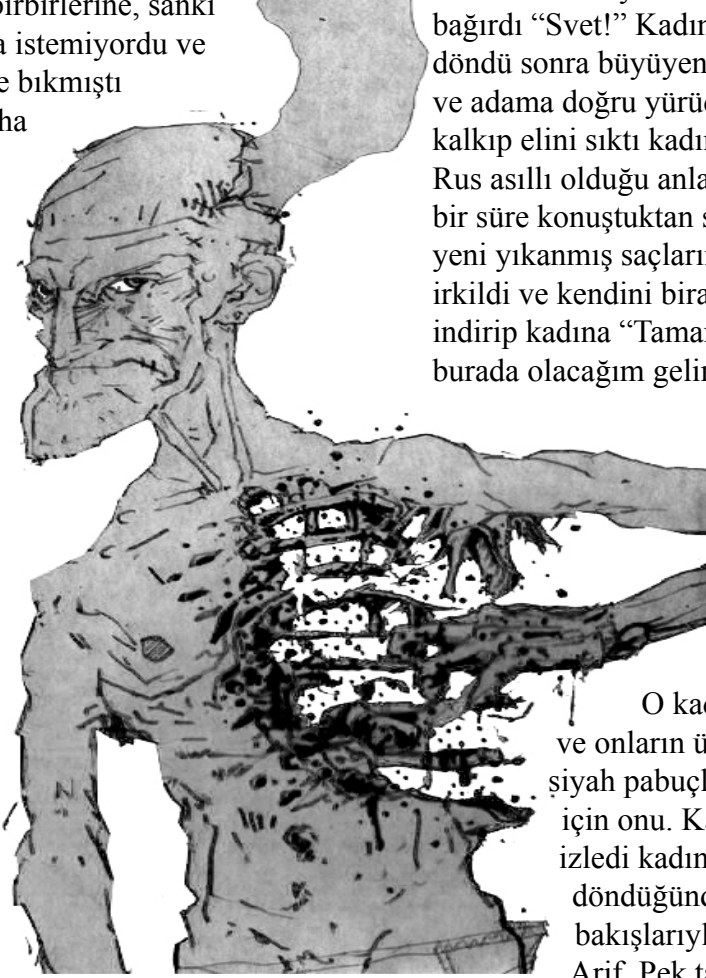
bakışlarla kınıyordu sanki O'nu. "Oha aabiii" diyerek iki erkeğin arasında gülen ve çocukların kollarını sıkıp, karşılardaki midye adama dikkat çekmeye çalışan kız biraz çileden çıkarsa da Arif'i, bu ve bunun gibi olayların hepsinin nasıl geliştiğini biliyordu. Büyük ihtimalle kız ikisinden birini gözüne kestirmiş, hatta biriyle yatmıştı bile. İlginç gözükmeye ve farklı konuşmaya farklı davranmaya adanmıştı kendini. İçmeyi, dans etmeyi, jazz ve rock müziğin ruhunu, yabancı filmleri ve kitapları beğeniyor ama hiç birinin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu. İki çocuksa basitçe kızın göğüsleriyle ilgileniyorlardı.

Hava iyice kararmaya yüz tutarken, Arif beşinci sulu birasını da istedi. Barmen yine atik tavırlarla birayı bırakıp kaçtı. Güldü arkasından barmenin. Karşı mahallede berduşun teki, bir apartmanın köşeni sığırmış şarkı söylüyor, bir yandan Arifi izliyordu. Arifte onu izledi bir müddet, sonra berduş şarkısını bitirip Arife selam verdi, bardağını kaldırarak cevap verdi Arif. Barın önünde iki masa ve dört tabure

vardı. Her masanın etrafında iki tabure. Önündeki masaya, saçları asker traşlı, ütülü gri bir pantolon giymiş ve gömleğinin üzerine, siyah beyaz kareli ceket atmış, uzun boylu bir adam oturdu. Önce ters ters baktılar birbirlerine, sanki evren onları orada istemiyordu ve ikisi de bir şekilde bıkmıştı bu durumdan. Daha kötüsü ikisi de birbirinden haz etmemişti. Adam tam görüş mesafesine oturdu, Arif şimdi profilden izliyordu adamı. Barmen yine içinden ağır küfürler geçiren bir yüz ifadesiyle barın cam kapısını açıp dışarı çıktı, adamın siparişini alıp içeri girdi. Bira ve koca bir çerez tabağıyla geri döndü. Masasına konar konmaz elini fıstıklara daldırdı adam.

Arif içkisini içmek için çereze ihtiyaç duyan heriflere uyuz olurdu. Sulandırılmış cesaret yerine oturmaya başlamıştı ve bir sigara yaktı. Adamı pür dikkat izliyor ve rahatsız ediyordu. Adam biraz sinirli, biraz da endişeli bakışlar atıyordu arada, “uzaklaş benden” der gibiydi. Derken

sokağın önünden sarı saçlı, mavi gözlü, bir altmış beş boylarında, adamın ceketinin deseni ile aynı olan siyah beyaz kareli palto giymiş bir kadın belirdi. Elinde bir poşet vardı ve içi yüz bakım malzemeleri ile doluydu. Adam elini kaldırıp bağırdı “Svet!” Kadın panikle adama döndü sonra büyüyen gözleri küçüldü ve adama doğru yürüdü. Adam ayağa kalkıp elini sıktı kadının, konuşmasından Rus asıllı olduğu anlaşılıyordu. Adam bir süre konuştuğundan sonra elini kadının yeni yıkanmış saçlarına attı, kadın hafif irkildi ve kendini biraz geriye çekti. Elini indirip kadına “Tamam sen git şimdi, ben burada olacağım gelersin” dedi, kadında

berbat aksarıyla “Tağmam” diye cevap verip uzaklaştı. Bu sırada kadının ayakları dikkatini çekti Arifin.

O kadar miniktiler ki, ve onların üzerine geçirdiği siyah pabuçlar büyüledi bir an için onu. Kaybolana kadar izledi kadını ardından ve önüne döndüğünde adamın dehşet bakışlarıyla karşı karşıya geldi Arif. Pek takmadı sikine, elini bardağına atıp içkisini bitirdi.

Gitmenin zamanı geldi diye düşünmüştü.

Adama döndü:

“Onu beceriyor musun?”

“Efendim?”

Sesini yükseltti ve tüm bar onu duydu

“ONU BECERİYOR MUSUN?”

“KAPA LAN ÇENENİ OROSPU ÇOCUĞU,
ÖLDÜRÜRÜM SENİ!”

“Sadece sordum.”

“SUS PİÇ !”

Etraftaki insanlar ve müzik sesleri durdu bir an ve tüm bar sokağı onları izlemeye başlamıştı. Barın elemanları kapıya yöneldi. Olmadık bir şey çıkarsa engellemek için ya da kavga görmek istediler.

“Sadece sordum, cevap vermek zorunda değilsin.”

“Aynen öyle, şimdi kapa o sik kafalı yüzüne yerleştirilmiş çeneni de, tabutundan uzaklaş!”

“Peki.” dedi Arif. Sigarasını söndürdü. Ağır hareket ediyordu ve herkes işin bittiğini sanıp yerlerine döndü, müzik yeniden başladı ve insanlar yürümeye koyuldu tekrar. Arif yavaşça yerinden kalktı, sağa dönüp masadan kurtuldu ve ileriye yöneldi. Elini cebine attı ve parasını çıkardı, barın kapısına elini dayadı ve sağındaki adama döndü. Adam bir şeyler olacağını sezmişti ve bardağını eliyle sıkıca kavradı. Arif sonunda usulca ve sakın alaycı bir tavırla:

“İktidarsız!”

“HEYT PİÇ KURUSU!”

diye bağırarak elindeki bardağıyla havalanan adam, kolunu müthiş bir hızla Arife doğru salladı. Arif bunu önceden düşünmüşçesine eğildi. İktidarsız hızını alamayıp, olduğu yerden yüz seksen derecelik bir açıyla, kendi gücünün ve hızının kurbanı olup, uçarak döndü. Tam o sırada barın önünden geçen bir taksinin arka camına patlatmıştı bardağını.

Cam tuz buz olmuş, bardaktan geriye ise sadece kulbu kalmıştı iktidarsızın elinde. Şaşkınlık içinde, taksinin ana avrat dizdiği küfürlerle taksiden inmesini izliyordu şimdi iktidarsız. Bu sırada Arif yavaş hareketler ve barmenin garip bakışları içinde bara girdi, tezgaha yürüyüp parasını ödedi. Kafası bulanıktı ve dilinde boktan bir tad vardı. Barmene baktı ve dışarıyı soluk bir benizle izlediğini fark etti. O da kafasını çevirip bakma zahmetine girdi. İktidarsız elindeki kulbu taksinin gırtlığına sokmuştu. Şaşırmadı Arif. Ağır hareketlerle barmene dönüp: “Buranın bir arka kapısı var mı?” diye sordu, barmen de yavaşça parmağını kaldırıp tuvaletlerin yönünü gösterdi.”Teşekkür ederim” dedi ve arka kapıdan hızlı adımlar atarak çıktı. Barın arka sokağından dolanıp, ön tarafın girişine doğru yavaş adımlarla yürüdü yine. Sokağın başındaki köşeden içeriye baktı, iktidarsız iki sivil polis tarafından tutuklanmıştı. Bağırıyor ve tehditler savuruyordu etrafa.

Elini cebine attı ve bir sigara çıkardı, sigarayı ağzına götürürken, “Sahi ne diye gelmişim ben buraya?” diye sordu kendi kendine. Rus, önünden ağır adımlarla sokağa giriyordu. Gözlerini, gözlerine dikti. Hafifçe gülümsedi kadın, Arif de aynı şekilde cevap verdi ve kafasını hafifçe aşağıya eğdi. Kafasında bir fötr şapka olmasını çok istedi o an. Kadın sokağa doğru yöneldi ve köşeyi döndü. Arif arkasını sokağa vererek sigarasını yaktı, evden ilk başta neden çıktığını düşünüyordu hala. Sonra hatırladı:

“Ha evet! Kitap alacaktım ben, güzel bir gün bugün.”

Abraham Süperberduş

GERÇEK KESİT

Oyuncak

Evden her çıktığımızda kurulmuş bir oyuncak gibi hep aynı yöne doğru gideriz. İşe, okula veya bir arkadaşımıza giderken hep aynı yolları kullanırız. Ölçülüp biçilmeden belirlenmiş en kısa yol. Düşünmeden atılan adımlar. Aynı yolun üzerindeki aynı bakkaldan alınan aynı ağırlıktaki benzer naylon torbalara konulan, benzer ekmekler. Duruma göre bir paket sigara, litrelik kola veya elma suyu. Günlük rutini bozmayan aynı yolu kullanan başka insanlar, çöpleri karıştıran beyaz kafalı siyah benekli pis köpek, yol kenarındaki büyük bahçede böcek arayan karga sülalesi. Asıl olay böyle başlıyor. Başlıyormuş demeliyim aslında çünkü ben de başkasından öğrendiğimden bu şekilde desem daha doğru olur. O başkası da başkasından dinlemiş, ilk kimin başına gelmiş orası bir muamma. Ben sadece sonuna mişli geçmiş zaman takısı takarak bana intikal edeni aktarıyorum. Anlayacağınız atış serbest.

Beyaz kafalı, siyah benekli köpeği hep ben uydurdum. Rivayet edilen asıl olay tüm bu ayrıntılardan temizlenmiş.

Denilene göre adamın biri işine gitmek için evinden çıkmış ve tam da her zaman yaptığı gibi karşı kaldırıma geçip anayola dönecekken vazgeçmiş ve tam ters yöne -hem de karşı kaldırıma geçmeden- yürümeye başlamış. Ne anayola ne de her sabah yürüdüğü asfalta benzemeyen bir yol varmış önünde. Tam arkasını dönüp yoluna gitmek için davrandığında etrafındaki farklı evler, dükkânlar, bahçeler, apartmanlar onu bundan vazgeçirmiş. Attığı her adım hafızasına yeni kıvrımlar kazandırıyor, eskilerini düğümleyip derinlere itiyormuş. Yepyeni anılar, yepyeni yüzler, yepyeni yerlere açılan asfalttan, arnavut kaldırımlara oradan çim patikalara oradan beton meydanlara, dev havuzlu parklara, kiremit renginde taşlarla bezenmiş binbir basamaklı, bronz tırabzanlı birbirinin içinden örülerek yükselmiş merdivenlerle dolup taşıyormuş.

Tüm bu güzel mekânlara rağmen asla geri dönüşü olmayan, asla içinde anıları barındırmayan, başladığın yere sadece dünya etrafında bir tur atarak

ulaşabileceğin bir yol. Karşı kaldırıma geçip, anayola dönmekten vazgeçtiğinde katlanmak

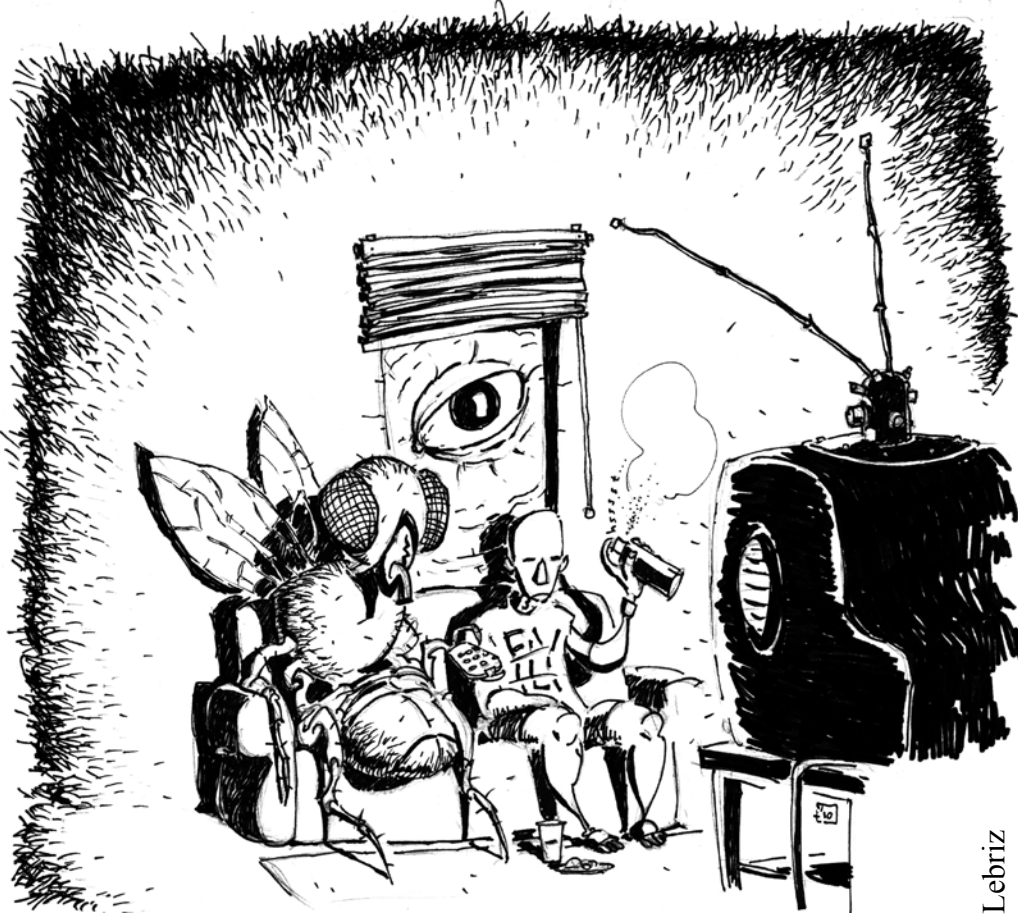

zorunda olduğun uzun ve yorucu bir yolculuk. Binlerce kilometreyi tek başına, anlık hafızanla aşmak. Şöyle düşün; beyaz kafalı siyah benekli köpeği görüş alanından çıktığı anda unutuyorsun. Düzlem üzerindeki uzun yürüyüşte tüm anılarını her bir adımda kaybediyorsun ve asla hiçbirini geri edinemiyorsun. Aldığın aynı gramajlı ekmek, içtiğin aynı marka sigara ve her sabah döndüğün sola dönülmez levhasıyla kesilen köşe senin için yepyeni ve kısa süreli bir keşif oluyor. Hayat her sabah yeniden başlıyor. Başladığın yere vardığında gittiğin onca yolu hatırlayamayacaksın bile.

İşte böyle. Bu, yaşayanın hiçbir şey

hatırlayamadığı anılardan oluşan bir hikâye. Ben buraya nasıl geldim? Arkamda neler bıraktım ve kaç kere daha buraya varmak için uzun yollar kat edeceğim? Kurulmuş yayın kendini yavaş yavaş gevşeyerek enerjisini çarklara geçirmesi ile harekete geçen hayatın, her sabah tekrardan kurulmasıyla başlayan sonsuz sayıdaki aynı düzlemdeki çizgisel yolculuk. Arkada bırakılan, görsen asla tanıyamayacağın insanlar, tarif edemeyeceğin yollar vesaire. Bütün bu hikâye asla bunları anlatmıyor. İnsan unuttuğu bir şeyi nasıl başkalarına aktarır ki? Tek anlamlı çıkarım; şimdiye kadar anlatılan her şeyin evinin önünde dikilen bir adam hakkında olduğu olmalı. Gerisi serbest atış halinde hayal kuran, zavallı bir adama yayan olarak dünya turu attıran başka bir adamın işi olmalı. Hayalle gerçeğin birleştiği tek yer ise sabahın serinliğinde dikilen adamın gerçekten de geçmişe dair hiçbir olayı hatırlayamaması gösterilebilir. Zaten kim defalarca yaşadığımız uzun yolculukların farkında ki. Şu an bu hikâyeyi anlatan da birazdan tüm bunları unutacak.

Şimdi, çarkları geri çevirerek bu oyuncağın yayını tekrar kurmaya başlamalıyım. Karşı kaldırıma geçip, ana yolun kalabalığına karışıyorum. Hayat anıları yaşatabilen tarafta cereyan ediyor.

Sinek olayı

Geçen akşam televizyonda Family Guy'a rastladım. Pek takip ettiğim bi dizi değil fakat "du bakalım" deyip izlemeye başladım. Bi de baktım ki daha önce izlediğim bir bölümdü. Doğru dürüst izlemediğim, onlarca bölümü yayınlanmış bu dizinin aynı bölümüne tesadüf ediyorum. Sanıyorum o anda işleyen fenomen, olasılık hesabından çok hayatın döngüsellığı ile ilgili bir şey olmalı. Hayatım şu an seyrettiğim Family Guy bölümü ile daha önce izlediğim bahsi geçen bölüm arasında bir çemberi tamamlamış olmalı. Hoop başladığımız noktaya döndük işte. Tarih tekerrürden ibaretse, benim tarihimin de referans noktası Family Guy'ın o bölümü olmalı. Kişisel tarihim açısından gerçekten çok fazla endişelendim. Hayat döngülerimin başka başlangıç noktalarında da başlamasını ve tekerrürünü tamamlamasını istiyorum(en azından daha anlamlı bişeyle). Yarın bi gün dizi yayından kaldırılrsa, başı sonu olmayan bir döngü içinde çemberi tamamlayamaycam demek ki.

Kendimi sonunda teselli edebildiğim tek nokta bunun sadece küçücük bir döngü olduğu. Ufacık olduğundan hemen farkına varmış olmalıyım öyle değil mi. Önemsiz bişi, nolcak olm aynı bölümler falan. Ben bunu fark edince de akşam akşam canımı sıkmayı başarmış bir şekilde olasılıklar evreninde kaybolup gitmiş olmalı. Sinek de küçük sonuçta ama işte naparsın. İçinde bulunduğum olasılık evreninde böyle şeylerin olmasını istemiyorum ve geçen yazdan kalan baygonu salakça evin içine sıkıyorum. En azından şu an bulunduğum evrende bir daha o şişko herifi, karısını, çocuklarını, köpeğini falan görmek istemiyorum. Başka bi evrende tekrar karşılaşınca kadar hoşça kal Family Guy.